

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦୃଢ଼ାଠା ବୁଦ୍ଧି ସଞ୍ଚରୁଛି ହୋଇଥାଏ, ଦିବ୍ୟଗୁଣ ଧାରଣ ହୋଇଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ଏକାନ୍ତରେ ବସି ନିଜେ ନିଜକୁ ପଚାର — ମୁଁ କେତେ ଦିବ୍ୟଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରିଛି ?”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଆସୁରୀ ଅବଗୁଣ କ’ଣ, ଯାହାକି ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ରହିବା ଭରିତ ନୁହେଁ ?

ଉତ୍ତର:- ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଆସୁରୀ ଅବଗୁଣ ହେଲା କାହା ସହିତ ଅସତ୍ତ୍ୱତା ପୁରବକ କଥାବାରତ୍ତା କରିବା ବା କରୁବଚନ କହିବା, ଏହାକୁ ହିଁ ଭୂତ କୁହାଯାଏ । ଯେତେବେଳେ କାହା ଭିତରେ ଏହି ଭୂତ ପ୍ରବେଶ କରିଯାଏ ତା’ର ବହୁତ କ୍ଷତି କରିଦିଏ ସେଥିପାଇଁ ସେହିଭଳି ଆତ୍ମାତ୍ମକଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିବା ଦରକାର । ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କର — ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାର ଅଛି, ପୁଣି ନୂଆ ରାଜଧାନୀକୁ ଆସିବାର ଅଛି । ଏହି ଦୁନିଆର ସବୁ କିଛି ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି ବି ଦେଖାନାଯାଉ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ତୁମକୁ ଏହି ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଯିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଦୁନିଆକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ଅଭ୍ୟାସ । ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଶାରୀରିକ କଷ୍ଟ ହେଉଛି ତେବେ ପ୍ରବେଶ କରି ଶରୀରକୁ ଓ ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେଉଛି । ତେବେ ସକାଳୁ ହିଁ ଭୁଲିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରାଯାଇଥାଏ । ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଢ଼ଞ୍ଚନ ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମିଳିଗଲା । ସାରା ଦୁନିଆକୁ ଛାଡ଼ି ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ଏଥିପାଇଁ ଅଧିକ ଢ଼ଞ୍ଚନର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କେବଳ ସେହି ଅଭ୍ୟାସରେ ରହିବାର ପ୍ରୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଶାରୀରିକ କଷ୍ଟ ସମୟରେ କିଭଳି ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି । ଯେପରି ତୁମେ ଦେହରେ ହିଁ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ଅଭ୍ୟାସ । ବାକି ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ରହିଛି । ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ବାବାଟଙ୍କ ସହଯୋଗ ହେଉ ବା ଏହାଟଙ୍କର (ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର) ନିଜର ସହଯୋଗ ହେଉ, ସହଯୋଗ ନିଶ୍ଚିତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାହା କିଛି ବି ଦେଖୁଛ ସେସବୁ ଯେପରି କିଛି ବି ଦେଖୁନାହିଁ । ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେଠାରୁ ପୁଣି ନିଜର ରାଜଧାନୀରେ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ କେବଳ ଦୁଇଟି କଥା ମନେ ରହିବ — ଘରକୁ ଯିବା ଓ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଆସିବା । ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି — ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦୃଢ଼ାଠା ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ଶାରୀରିକ ରୋଗବ୍ୟାଧି ମଧ୍ୟ ସଞ୍ଚର କମ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ମନରେ ଖୁସି ରହିଥାଏ । ଖୁସି ଭଳି ଭୋଜନ ନାହିଁ, ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏସବୁ ବିଷୟରେ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ପିଲାମାନେ, ଏବେ ତୁମକୁ ମିଠା ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ, ତେଣୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ସମ୍ପତ୍ତିର ଯାତରା । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏସବୁ ବିଷୟରେ ଏବେ ହିଁ ଜଣାପଡ଼ୁଛି । ବାବା କଲ୍ପ କଲ୍ପ ଆସି ଏହି କଥା କହୁଛନ୍ତି ଯେ — କଲ୍ପ ପରେ ପୁଣି ମୈଳନ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ ଏବେ ତୁମେ ଯାହା ଶୁଣୁଛ ପୁଣି କଲ୍ପ ପରେ ମଧ୍ୟ ସେଇଆ ଶୁଣିବ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି — ବାବା କଲ୍ପ କଲ୍ପ ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରାଉଛନ୍ତି । ବାବାଟଙ୍କ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ମାର୍ଗରେ ପରିଚାଳିତ ହେବା ପିଲାମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ବାବା ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରାଇ ସାଥରେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । କେବଳ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରାଉ ନାହାନ୍ତି ସାଥରେ ମଧ୍ୟ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଇଛି ଯେ — ଏହି ଚିତ୍ର ଆଦି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ କୌଣସି କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ । ବାବା ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଇଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ବୁଝିଗଲେଣି ଅବିନାଶୀ ପିତାତ୍ମକର ସମ୍ପତ୍ତି ହିଁ ହେଉଛି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବା । ମନଦିରକୁ ଯାଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଯେଉଁ ମହିମା ଗାନ କରୁଥିଲ ଏବେ ସେହିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ବାବା ତ ସେମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ‘ସନ୍ତାନ’ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରିବେ ନା । ଶିବବାବାଟଙ୍କ ପାଇଁ ଏସବୁ କିଛି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ, ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୂଆ କଥା । ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରରେ ତ ପିଲାମାନେ ଅଛନ୍ତି । ସଂକଳ୍ପ, ବିକଳ୍ପ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହଜରାଶ କରୁଛି । କାଶ ଆଦି ମଧ୍ୟ ଏହାଟଙ୍କର କର୍ମର ହିସାବ କିତାବ, ଏହାଟଙ୍କୁ ଭୋଗିବାକୁ ହେବ । ଶିବବାବା ତ ମଉଜରେ ଅଛନ୍ତି, ବ୍ରହ୍ମାବାବାଟଙ୍କୁ କର୍ମାତୀତ ହେବାର ଅଛି । ଶିବବାବା ତ ସଦାସର୍ବଦା କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛନ୍ତି । ମୋତେ ଏବଂ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସରବଦା ମାୟାର ତୋଫାନ ରୂପି କର୍ମଭୋଗ ଆସିବ । ଏହି ସବୁ କଥା ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ବାବା ତ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ କରାଉଛନ୍ତି । ସବୁ କିଛି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ରଥକୁ ଯଦି କିଛି ରୋଗ ବ୍ୟାଧି ହେଉଛି ତେବେ ତୁମକୁ ଅନୁଭବ ହେଉଛି ଯେ — ଦାଦାଟଙ୍କର କିଛି ହୋଇଛି, ଶିବବାବାଟଙ୍କୁ କିଛି ହୁଏ ନାହିଁ । ଏହାଟଙ୍କର ହୁଏ । ଢ଼ଞ୍ଚନମାର୍ଗରେ ଅନ୍ଧଗ୍ରନ୍ଥୀର କିଛି କଥା ନଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ କେଉଁ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ମୁଁ ବହୁତ ଜନମର ଅନ୍ତିମ ପତିତ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେପରି ଅନ୍ୟମାନେ ବାବାଟଙ୍କର ସନ୍ତାନ ସେହିପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ତେବେ ଦାଦା ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ସନ୍ତାନ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ବିଷ୍ଣୁ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କୁହ ବା ବିଷ୍ଣୁ କୁହ ଏକା କଥା । ଆଗରୁ ତୁମେ ବୁଝିନଥିଲ । ଏକଥା ବାବା ଏବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ନା ନିଜକୁ ନା ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶତ୍ରୁକରତ୍ମକୁ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥିଲ । ଏବେ ବାବାଟଙ୍କୁ ଓ ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶତ୍ରୁକରତ୍ମକୁ ଜାଣିବା ଦୃଢ଼ାଠା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି ଯେ — ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ଏବେ ତପସ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି । ଶ୍ରେଷ୍ଠତ୍ବସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି । କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ

ଏହିଠାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଆଗରୁ ତୁମକୁ ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇଯାଉଛି ଯେ — ଏହି ବାବା ଫରିସ୍ତା ହେବେ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ ଆମେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମାନୁଯାୟୀ କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଫରିସ୍ତା ହେବୁ । ତୁମେ ଫରିସ୍ତା ହେବା ସମୟରେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ଯେ ଏବେ ଲଭେଇ ହେବ । ମିରୁଆ ମୌତ ମଲୁକା ଶିକାର ଅର୍ଥାତ୍ କାହାର ପୁଷ ମାସ ତ କାହାର ସର୍ବନାଶ । ଏହା ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅବସ୍ଥା, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ ଆମେ ଚକ୍ରରେ ଅଭିନୟ କରୁଛୁ, ଅନ୍ୟ କେହି ଏ କଥାକୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ବାବା ଜ୍ଞାନ ଓ ଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛ ଯେ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ଆମକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । କଲ୍ପ କଲ୍ପ ଆମେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେଉଛୁ । ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲାଗିଉଛି । କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଏକଥା ବୁଝାଇ ପାରିବ ଯେ ତୁମେ ଆତ୍ମା, ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ତୁମର ପିତା, ଏବେ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ତେବେ ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବ ଯେ ଦୈବୀ ରାଜକୁମାର ହେବା ପାଇଁ ଏହିଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପରସ୍ପରକୁ ଭାଇ ଭଉଣୀ ନୁହେଁ ବରଂ ଭାଇ ଭାଇ ମନେକର ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବିକାର ବିନାଶ ହେବ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଷ୍ଟକର କଥା ନୁହେଁ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଏବଂ ଆସ୍ତିକ ହେବା । ଏହିଭଳି ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପଦନ୍ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଚିତ୍ର ସିଂକ ରୂପେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯିବା ଦ୍ଵାରା ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବା ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ଏକାନ୍ତରେ ବସି ବିଚାର କର — ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଆମକୁ ଏହିଭଳି ହେବାକୁ ପଡିବ । ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ତ ବହୁତ ସାଧାରଣ କଥା । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । କେତେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — “ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଭବ” । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ତ ଆବରଜନା ସଫା ହେବ ।

ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବାବା ଆସି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଏତେ ସହଜ କଥା ମଧ୍ୟ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଖସିଯାଉଛି । ଏକମାତ୍ର ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ରାଜତ୍ଵ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ନୂଆ ଦୁନିଆ ମନେ ପଡୁଛି । ଅବଳା ଏବଂ କୁବ୍ଜାମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବେ, ସେଥିପାଇଁ କେବଳ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ କରାଉଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ତ ମିଳିଗଲା ବୁଦ୍ଧିରେ ତ ରହିଛି ନା ଏବେ ୮୪ ଜନ୍ମ ଶେଷ ହେଉଛି । ଘରକୁ ଯାଇ ପୁଣି ସ୍ଵାଗତକୁ ଅଭିନୟ ପାଇଁ ଆସିବା । ଏଭଳି ପରଶନ ଆସିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଯେ କେଉଁଠି ମନେ ପକାଇବୁ କିପରି ମନେ ପକାଇବୁ ? ବୁଦ୍ଧିରେ ତ ରହିଛି ନା ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା କୁଆଡେ ବି ଯା’ନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ତ ତାଙ୍କର ହିଁ ସନ୍ତାନ । ତେବେ ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ମିଳନ କରୁଛ । ତୁମକୁ ଆନନ୍ଦ ମିଳୁଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଦୀନବଦରେ ପଡୁଛନ୍ତି ଯେ ଶିବବାବାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ କିପରି ସମଭବ ଏକଥା ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି ଯେ ‘ଶିବରାତ୍ରୀ’ କାହିଁକି କୁହାଯାଉଛି ? କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଇଁ କହିଥା’ନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ରାତ୍ରିରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏହା କୌଣସି ସୂକ୍ଷ୍ମ ରାତ୍ରିର କଥା ନୁହେଁ । ଅଧାକାଳର ରାତ୍ରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପରେ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ, ଏହା ବହୁତ ସହଜ କଥା । ପିଲାମାନେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ — ଏହା ସହଜ କଥା । ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ, ନଚେତ୍ ଶହେଗୁଣା ପାପ ହୋଇଯିବ । ମୋର ନିନ୍ଦା କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ନିନ୍ଦା କରାଇଲେ ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ବ୍ୟବହାର ବହୁତ ମଧୁର ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଅମର୍ୟ୍ୟଦାପୂର୍ଣ୍ଣ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବା ଦୈବୀଗୁଣ ନୁହେଁ । ବୁଝିଯିବା ଦରକାର ଯେ ଏହା ହେଉଛି ଆସୁରୀ ଅବଗୁଣ, କିନ୍ତୁ ବହୁତ ସନ୍ଦେହରେ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ — ଏହା ତୁମର ଦୈବୀଗୁଣ ନୁହେଁ । ପିଲାମାନେ ଏକଥା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏବେ କଳିଯୁଗ ଶେଷ ହେଉଛି, ଏହା ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ । ମନୁଷ୍ୟ ମାନଙ୍କୁ ତ କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ । କୁମ୍ଭକର୍କଣ ନିଦରେ ଶୋଇଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି କଳିଯୁଗ ଆହୁରି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ଅଛି । ଆମେ ବଞ୍ଚି ରହି ସୁଖ ଭୋଗି ଚାଲିବୁ । ଏକଥା ବୁଝୁନାହାନ୍ତି ଯେ ଦିନକୁ ଦିନ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ତମୋଫଳାନ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବିନାଶର ସାକ୍ଷାତକାର ମଧ୍ୟ କରିଛ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତକାର ହେବ । ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ପାଖକୁ ଯିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ସ୍ଵାଗତର ରାଜକୁମାର ହୋଇପାରିବ । ତେଣୁ ସାଧାରଣତଃ ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁ ଭଗ୍ନତ୍ମକର ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇଥାଏ । କାହାକୁ କାହାକୁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ତା ଦ୍ଵାରା ଏତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ନାରାୟଣଙ୍କର ସାକ୍ଷାତକାର ହେବା ଦ୍ଵାରା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ବୁଝିପାରିବେ । ଏଠାକୁ ଆମେ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ତୁମେ ଏବେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ପାଠ ପଢୁଛ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ ହିଁ ଏହି ପାଠ ପଢାଯାଉଛି । ତେବେ ଆତ୍ମା ହିଁ ପାଠ ପଢୁଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁକିଛି କରିଥାଏ । ଭଲ ବା ମନ୍ଦ ସଂସ୍କାର ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ରହିଥାଏ ।

ତୁମେ ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସି ପୁଣି ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶୁଛ । ସେହି ଆତ୍ମା ସେହି ଚେହେରାରେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଥିଲ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆପଣ ସେହି ବାବା ପୁଣି ଆମ ସହିତ ମିଶୁଛନ୍ତି, ଯିଏକି ଆମକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ଆମେ ଦେବତା ଥିଲୁ ଏବେ ଅସୁର ହୋଇଯାଇଛୁ । ଆମେ ଦେବତାଙ୍କର ଗୁଣଗାନ କରି ଆସିଛୁ ଏବଂ ନିଜର ଅବଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଆସିଛୁ । ଏବେ ପୁନଃ ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ । କାହିଁକି ନା ଆମକୁ ଦୈବୀ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ

ହେବ । ତେଣୁ ଏବେ ଭଲ ଭାବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଉଚିତ ପଦ ପାଅ । ଶିକ୍ଷକ ତ କହିବେ ନା ଭଲ ଭାବେ ପାଠପଢ଼ି ଅଧିକ ନମ୍ବର ରଖି ପାସ ହୁଅ । ଯାହା ଦଢ଼ାଠା ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ଏବଂ ତୁମର ମଧ୍ୟ ଗୌରବ ବଢ଼ିବ । ଏଭଳି ଅନେକ ପିଲା କହିଥା'ନ୍ତି — ବାବା ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ ସବୁକିଛି ଭୁଲିଯାଉଛି । ଏହି ଦୁନିଆ ଯେପରି ମରିଯାଇଛି । ତୁମେ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସିବ ନୂଆ ଦୁନିଆ ବହୁତ ଶୋଭନୀୟ ହେବ । କେହି କେହି ଶାନ୍ତିଧାମରେ ବିଶ୍ରାମ ନେଇଥା'ନ୍ତି, ଆଉ କାହାକୁ ଆଦୌ ବିଶ୍ରାମ ମିଳିନଥାଏ । ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପରମ୍ପରା ଅଭିନୟ ରହିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ତମୋଫରାଧାନ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ସବୁକିଛି ମିଳିଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ସେହିଭଳି ଭଲ ଭାବରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର । ଏମିତି କହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ଯାହା ଭାଗ୍ୟରେ ଥିବ । ନା । ତୁମକୁ ବହୁତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ନିଜ ପାଇଁ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ବାବା ଯିଏକି ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି, ସିଏ ନିଜେ ରାଜା ହେଉନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଆମେ ରାଜା ହେଉଛେ । ଏହା ନୂଆ କଥା ନା । କେବେ ଏଭଳି କଥା ନା କିଏ ଦେଖିଛନ୍ତି ବା ଶୁଣିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଆମେ ବୈକୁଣ୍ଠର ରାଜତ୍ଵ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ଏହିଭଳି ଆମେ ଅଗଣିତ ଥର ରାଜତ୍ଵ ସ୍ଥାପନ କରିଛୁ । ସ୍ଥାପନା କରୁଛୁ ପୁଣି ହରାଉଛୁ । ଏହି ଚକ୍ର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ପାଦ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ଯେତେବେଳେ ପରିଭ୍ରମଣରେ ଯାଆନ୍ତି ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଦେଖିବା ମଧ୍ୟ ପସନ୍ଦ କରିନଥା'ନ୍ତି । କେବଳ କରାଏଷ୍ଟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଥାଆନ୍ତି । ଶାନ୍ତିରେ ପରିଭ୍ରମଣ କରିଥାଆନ୍ତି । ଏହା ବୁଦ୍ଧିମାନର କାମ ନା । କରାଏଷ୍ଟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ କରାଏଷ୍ଟଙ୍କର ସାକ୍ଷାତକାର ମଧ୍ୟ ହେଉଥିବ । ତେବେ ସବୁ ପାଦ୍ରୀ କ'ଣ ଏହିଭଳି ହୋଇଥା'ନ୍ତି । କୋଟିରେ କେହି ଜଣେ ଜଣେ ଥିବେ । ତୁମ ଭିତରେ ସେହିଭଳି ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟାୟୀ ଅଛନ୍ତି । କୋଟିରେ କେହି ଜଣେ ଜଣେ ଏହିଭଳି ସମ୍ମୁଖରେ ରହୁଥିବେ । କିନ୍ତୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ଦେଖିବା ଦରକାର । ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବି ଦେଖି ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ସାହସରାଗନ ଚକ୍ର ଘୁରାଉଥାଅ । ତେବେ ତୁମକୁ ଅସରନ୍ତି ଖୁସି ରହିବ । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଓ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏହି ସମୟରେ ତ କେହି ଦେବତା ନାହାନ୍ତି । ଅଧାକଳ୍ପ ଦିନ, ଅଧାକଳ୍ପ ରାତ୍ରି । ଏହା ଭାରତର କାହାଣୀ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରୁଛି । ବାକି ଯେଉଁ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ଆତ୍ମମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ନିଜ-ନିଜ ସମୟରେ ନିଜ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଆସି ଏହି ମନ୍ତ୍ର ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ଯିଏ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ସିଏ ନିଜ ଧର୍ମରେ ଉଚିତ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଆତ୍ମିକ ସଂଗ୍ରହକାରୀ ଅଥବା କଲେଜ ସ୍ଥାପନା କରିବା ଉଚିତ୍ । ଲେଖିଦିଅ ଯେ — ବିଶ୍ଵ ଅଥବା ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ରାଜତ୍ଵ ସେକେଣ୍ଡରେ କିଭଳି ମିଳିପାରିବ -- ଏକଥା ଆସି ବୁଝନ୍ତୁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ବୈକୁଣ୍ଠର ରାଜତ୍ଵ ମିଳିବ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ମୁତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ ସମ୍ମୁତି ରହିଥାଉ, ଆଉ କିଛି ବି ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦେଖାନଯାଉ — ଏହିଭଳି ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଏକାନ୍ତରେ ବସି ନିଜକୁ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୋ ଭିତରେ ଦୈବୀଗୁଣ କେତେ ଧାରଣ ହୋଇଛି ?

(୨) ଏଭଳି କୌଣସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବାର ନାହିଁ ଯାହା ଦଢ଼ାଠା ବାବାଙ୍କର ନିନ୍ଦା ହେବ ବରଂ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଯେ ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜଧାନୀକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସଞ୍ଚାର୍ଥୀଠାରୁ ଦୂରରେ ରହି ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ଦଢ଼ାଠା ସେବା କରୁଥିବା ସର୍ବା ସେବାଧାରୀ ହୁଅ । ଯେଉଁ ସେବା ନିଜକୁ ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅଶାନ୍ତ କରୁଥିବ ତାହା ସେବା ନୁହେଁ, ସଞ୍ଚାର୍ଥ ଅଟେ । ଯଦି ସେବା ଭିତରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ସଞ୍ଚାର୍ଥ ଲୁଚି ରହିଥିବ ତେବେ ସ୍ଥିତି ବିଗତିଯିବ । ତାହେ ନିଜର ହେଉ ତାହେ ଅନ୍ୟର ହେଉ, ସଞ୍ଚାର୍ଥ ଯଦି ପୁରଣ ନ ହେଲା ତେବେ ସେବାରେ ବିଶୁଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ସଞ୍ଚାର୍ଥୀଠାରୁ ଦୂରରେ ରହି ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ରହି ସେବା କର ତେବେ କୁହାଯିବ ସର୍ବା ସେବାଧାରୀ । ସେବାକୁ ଖୁବ୍ ଉପତ୍ତ-ଉତ୍ସାହର ସହିତ କର କିନ୍ତୁ ସେବାର ବୋଝ ତୁମର ସ୍ଥିତିକୁ ତଳ ଉପର କରି ନଦେଉ ଏଥିପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦିଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଶୁଭ ବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରକମ୍ପନ ଦଢ଼ାଠା ନକାରାତ୍ମକ ଦୃଶ୍ୟକୁ ସକାରାତ୍ମକରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦିଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***